

N:o 59.

Af Herr Anders Larsson: Angående berättigande för Landstingen att bestämma den i 12 § af gällande Jagtstadga omnämnda fridlysningstid.

Att stadgar och författningar någon gång behöfva ändras är väl ingalunda ovanligt, dock torde få författningar varit utsatta för så många förslag till ändringar, dels från Riksdagens och dels från Landstingens sida, som vår jagtstadga. Fler-talet af dessa ändringsförslag har hufvudsakligast äsyftat ändring i eller utsträckning af fridlysningstiden för nyttigt villebråd.

Att inom Sverige, med sitt långsträckta läge och deraf följande olika temperaturförhållande, hafva en gemensam fridlysningstid synes mig alldeles olämpligt, och har derföre trott, att samma fridlysning rätteligen borde hänföras till de för länen gemensamma angelägenheter, hvaröfver Landstingen må ega rätt att bestämma. Ett berättigande härtill torde jemväl få sökas uti den omständighet att de flesta Landstingen, för fredande af nyttigt vildt, till ganska höga belopp, utbetala skottpenningar för rofdjurs dödande.

Uti Kongl. Kungörelsen den 2 Juli 1875 är det visserligen Kongl. Maj:t förbehållet att i nämnda fridlysningstid föreskrifva ändring, men då en partiel förändring, möjligen olika för olika län, af en Kongl. författning väl icke är rätt lämplig, samt Landstingen med all noggrannhet och omtanke behandlat dem anförtrödda frågor, så vågar jag vördsammast föreslå,

det Riksdagen ville för sin del besluta, att den i 12 § af nu gällande jagtstadga omnämnda fridlysningstid måtte få af Landstingen bestämmas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 21 Januari 1880.

Anders Larsson.